

[Axel Kristensen.]

den regering, han er medlem af, fremskaffer den manglende balance, og indtil ministeriet fremsætter forslag herom, må vi have lov til at bygge på vore egne skøn.

Den højtærede minister mente, at jeg ikke havde grund til at være utilfreds. Ja, jeg kan ikke se rettere end, at når man ganske upåkrævet indsætter bestemmelser i handelsaftaler med England om, at man vil betale tilbage, har jeg grund til at være utilfreds; jeg mener, det er forkert at gøre det.

Jeg har sagt, at der skulle være truffet aftale om en arbejdsfordeling mellem de skandinaviske lande. Jeg har i min tale i går citeret, hvad der står i langtidsprogrammet; der står — hvis jeg må citere —:

„Spørgsmålet om udbygning af produktionskapaciteten på forskellige områder har været gjort til genstand for drøftelser med de øvrige skandinaviske lande, og der er herved tilrettelagt rammer for et samarbejde fremover om alle spørgsmål af denne art.“

Hvis dette ikke betyder, at der er sket noget, er det da minsandten at holde folkene i Paris for nar. Det må man undskylde mig, højtærede minister: enten betyder dette noget, og så er der truffet aftaler om fordelingen af produktionen landene imellem, eller også betyder det ikke noget, og så er der ingen grund til at skrive det i langtidsprogrammet. Jeg kan ikke se rettere end, at der må være en mening med at skrive det.

Jeg vil fastholde, at vi ikke er blevet underrettet i tilstrækkelig grad, at vi ikke har fået et sådant materiale om den økonomiske udvikling, at vi har været i stand til med sikkerhed at bedømme stillingen, at jeg personlig har været nødt til i mange tilfælde at nøjes med skøn, jeg selv kunne danne mig, hvor ministeriet *må* ligge med materiale. Jeg forlanger ikke, at det skal udarbejde store ekstraoplysninger til os i udvalget. Jeg går ud fra, at ministeriet arbejder med disse problemer, undersøger dem, har materiale liggende, så det blot er at sende os afskrifter af de notater og de oplysninger, der gives ind til ministeren. Derfor mener jeg stadig, at man ikke har givet os tilstrækkelige oplysninger, at man giver dem, når afgørelserne er truffet, og at ministeriet altså ikke har vist virkelig vilje til at trække os med ind i arbejdet, give os mulighed for sagligt at diskutere problemerne, således at der kunne blive et virkelig reelt samarbejde om spørgsmålene.

Weikop: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen sagde i går, at jeg havde en anden tone på, når jeg talte i salen, end når jeg talte i vareforsyningsudvalget. Ja, det er da ganske naturligt, at man har en anden tone på, når man taler til folketinget, end når man sidder og taler i et udvalgs-værelse. Men jeg vil dog gerne sige, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen ikke har nødvendig at stemme sit instrument til stor tonekunst, når han kommer i vareforsyningsudvalget, fordi vi næsten altid er i stand til at læse de forslag, det ærede medlem vil fremsætte, dagen i forvejen i „Politiken“; det letter naturligvis noget stemmeføringen. Det skal ikke være en bebrejdelse, for det er meget rart at være orienteret på forhånd om det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens stilling.

Vi har netop i vort forslag til beslutning peget på de forskellige ændringer, som vi ønskede gennemført, og ønskede gennemført indenfor administrationen, og jeg må mene, at de ting, vi her har peget på, må være af mindst lige så stor interesse for tinget som de ønsker, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen fremsatte her vedrørende håndværkernes materialetildeling. Det forekommer mig, at det forslag, vi har fremsat, må have en endnu større rækkevidde. Det er klart, at jeg har forstået, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har interesse i at drage disse ting frem — det er ganske naturligt — og også har interesse i at få dem refereret på samme måde, som jeg har interesse i at få mine udtalelser refereret.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, at han nærede en meget stor tillid til embedsmændene i direktoratet for vareforsyning. Det er en tillid, jeg deler. Men jeg blev unægtelig noget overrasket over, at da det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremførte en sag, indledte han med at sige, at han fremførte den, fordi den pågældende formentlig ikke selv turde gøre det af hensyn til mulige repressalier. Det forekommer mig meget uheldigt at fremsætte en sådan udtalelse, for jeg synes, at det værste, man kan beskyldte en embedsmand for, er at øve repressalier, og jeg har aldrig bragt i erfarung, at dette er sket.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke vidste egentlig ikke rigtig, hvad han skulle gøre ved vort forslag til beslutning. Han tog ikke nogen klar stilling dertil, men befrygtede, at den kommission, som vi ønsker nedsat, skulle tjene protektionistiske formål. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Viggo Starcke, om han, som dog tidligere har været erhvervenes våben-